

NORTRAIL Transport GmbH:n 23.12.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-496/04)

(2005/C 93/58)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

NORTRAIL Transport GmbH, Kiel (Saksa), on nostanut 23.12.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja J. Krause.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

— kumoaa 1.10.2004 tehdyn komission päätöksen REM 15/02 NORTRAIL Transport GmbH -nimisen yhtiön tekemästä hakemuksesta tuontitullien palauttamiseksi tullikoodeksista annetun asetuksen (ETY) N:o 2913/92 239 artiklan perusteella

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja on vuoden 1995 heinäkuusta alkaen tuonut jatkuvasti maahan erilaisten kalastustuotteiden lähetyksiä Norjasta. Kantaja haki 1.9.1995 alkaen asetuksella (EY) N:o 3061/95⁽¹⁾ avattujen tariffikiintiöiden perusteella sitä, että tavarat luovutettaisiin tullivapaasti vapaaseen liikkeeseen. Toimivaltainen tullitoimipaikka totesi, että kantajan hakemaa tullivapautta ei voitu myöntää tietyille tuontilähetyksille ja että niistä oli perittävä tavallisesti sovellettavat maksut. Tämän perusteella toimivaltainen tullitoimipaikka vaati kantajaa maksamaan tuontitullit kyseessä olevista luovutuksista vapaaseen liikkeeseen. Kantaja maksoi osan tuontitulleista.

Kantaja väittää, että kyseessä ovat asetuksen (ETY) N:o 2913/92⁽²⁾ 239 artiklassa tarkoitetut erityiset olosuhteet, joiden perusteella kantajalla on oikeus tuontitullien palauttamiseen ja peruuttamiseen.

Kantaja tukee tätä väitettään muun muassa taannehtivin vaikutuksin annetulla yhteisön lainsäädäntötoimella. Saksan tullitoimipaikat saivat Saksan liittotasavallan talousministeriön 31.8.1995 päivätyllä ilmoituksella tiedon 1.9.1995 alkaen avattavista tariffikiintiöistä. Saksan tullitoimipaikoille ilmoitettiin kuitenkin 4.10.1995, että kyseiset kiintiöt on avattu taannehtivasti jo 1.7.1995 alkaen. Ajanjaksolla, joka alkoi 1.9.1995 ja

jonka aikana kantaja haki kyseessä olevien tavaroiden tullivapaata luovuttamista vapaaseen liikkuvuuteen, muutamat kiintiöt olivat jo täyttyneet, mikä sen vuoksi, että kiintiöt oli avattu taannehtivasti 1.7.1995 alkaen, oli tilanne osittain myös jo ennen 1.9.1995.

Kantaja väittää lisäksi, että lainsäädäntötoimi on annettu epätyydyttävässä ja harhaanjohtavassa muodossa ja että ristiriitaisuus yhteisön lainsäädäntötoimen julkaisemisajankohdan ja siinä säädetyin, taannehtivasti sovellettavan tariffikiintiöiden avaamisajankohdan välillä on harhaanjohtava. Tämä merkitsee sitä, että kansalliset tulliviranomaiset voivat tulkita eri tavoin avaamisajankohtaa, millä loukataan syrjintäkiellon periaatetta.

⁽¹⁾ Yhteisön tariffikiintiöiden avaamisesta ja hoidosta Norjasta peräisin olevien tiettyjen maatalous- ja kalastustuotteiden osalta annetun asetuksen (EY) N:o 992/95 muuttamisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annettu asetus (EY) N:o 3061/95 (EYVL L 327, s. 1).

⁽²⁾ Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1).

Wieland Werke AG:n, Buntmetall Amstetten Ges.m.b.H:n ja Austria Buntmetall AG:n 18.1.2005 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-11/05)

(2005/C 93/59)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Wieland Werke AG, Ulm (Saksa), Buntmetall Amstetten Ges.m.b.H., Amstetten (Itävalta) ja Austria Buntmetall AG, Enzesfeld (Itävalta), ovat nostaneet 18.1.2005 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajina ovat asianajajat R. Bechtold ja U. Soltész.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa 3.9.2004 tehdyn, 20.10.2004 oikaistun komission päätöksen (asia COMP/E-1/38.069, kupariset asennusputket), tai

- vaihtoehtoisesti pienentää kantajalle riidanalaisessa päätöksessä määrättyä sakkoa;
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Riidanalaisessa päätöksessä komissio määräsi kantajalle sakon EY 81 artiklan 1 kohdan rikkomisesta sopimuksin ja yhtenäistetyin menettelytavoim hintasopimusten ja markkinoiden jaon muodossa kuparisten asennusputkien markkinoilla.

Kantajat vaativat päätöstä kumottavaksi väittäen, että uusi sakkojen määrääminen esillä olevassa menettelyssä on vastoin *ne bis in idem* -periaatetta, koska komissio teollisuusputkimenettelyn COMP/E-1/38.240 yhteydessä oli jo pääpiirteissään arvioinut saman tosiseikaston ja määrännyt seuraamuksia. Kantajat katsovat, että komission olisi tullut sakon suuruutta määrätessään ottaa huomioon ainakin jo määrättyt sakot ja että yhtenäisen kupariputkimenettelyn jako teollisuusputkimenettelyyn ja asennusputkimenettelyyn ei ole hyväksyttävissä.

Kantajat väittävät lisäksi sakkoa liian korkeaksi ja että sitä määrätessä ei ole noudatettu sitovia menettelyperiaatteita, kuten EY 253 artiklan mukaista perusteluvelvollisuutta, suhteellisuusperiaatetta ja yhdenvertaisuusperiaatetta. Tätä väitetään kantajat perustelevat mm. sillä, että

- teon vakavuuden määrittäminen nojautuu virheelliseen ja riittämättömään arvioon rikkomisen tavasta, vaikutuksista markkinoihin ja sopimusten laajuudesta
- komission olisi tullut eritellyn tarkastelunsa yhteydessä ottaa huomioon osallisina olleiden yritysten markkinaosuuden ohella näiden absoluuttinen koko
- komissio ei ole päätöksessään perustellut, minkä periaatteiden mukaan se on määrittänyt konkreettisen perussakon, eikä yksiselitteisesti selittänyt, miksi se on pitänyt lähtökohdanaan erityisen vakavaa kilpailusääntöjen rikkomista
- komissio on sakkoa rikkomisen keston perusteella korottaessaan soveltanut väärin sakkojen määritystä koskevia suuntaviivojaan⁽¹⁾ ja jättänyt huomiotta, että jotkin keskeiset tosiseikkakokonaisuudet olivat jo vanhentuneita
- komissio on sivuuttanut olennaisia lieventämisperusteita, kuten vaikean markkinatilanteen ja vähäisen tuoton kupariputkialalla sekä sen, että sopimuksista luovuttiin heti etsintöjen jälkeen.

Lisäksi komissio on loukannut yhdenvertaisuutta alentaessaan muiden osallisena olleiden yritysten sakkoja näiden yhteistyön vuoksi avaintodistajasäännösten perusteella.

Kantajat väittävät myös, että sakon perusosan vahvistamista koskeva asetuksen (EY) N:o 1/2003⁽²⁾ 23 artiklan 2 kohta, joka jättää komissiolle käytännössä rajoittamattoman harkintavallan, on oikeusvarmuuden periaatteen eli normihierarkkisesti ylemmän yhteisön oikeuden vastainen.

⁽¹⁾ Suuntaviivat asetuksen N:o 17/15 artiklan 2 kohdan ja EHTY:n perustamissopimuksen 65 artiklan 5 kohdan mukaisesti määrättyjen sakkojen laskennassa (EYVL C 9, 14.1.1998, s. 3).

⁽²⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16 päivänä joulukuuta 2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1).

Sergio Rossi S.p.A:n 25.1.2005 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan nostama kanne

(Asia T-31/05)

(2005/C 93/60)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Sergio Rossi S.p.A., kotipaikka San Mauro Pascoli (Italia), on nostanut 25.1.2005 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan. Kantajan edustajana on lakimies A. Ruo.

Vastapuolena valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli: K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG, kotipaikka Weilheim (Saksa).

Kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riitautetun päätöksen

— velvoittaa SMHV:n korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.